

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΜΑΘΗΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τί έχουμε σήμερα; Παρασκευή; Τη Δευτέρα λοιπόν, χωρίς άλλο. Θα σου πω ένταμεταξύ περί τίνος πρόκειται άκριβώς και θα σου δώσω και μία έξαφλητική απόδειξη.

Μιλώντας ο Άρτέμης, μούρριχνε γρήγορες λοξές ματιές. Μά είχα λάβει τὰ μέτρα μου καί. Δεν έδειξα καμιά ταραχή, καμιά ανκίνηση.

Αντιθέτως, ο Λεάνδρος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το θυμό του, για το εαφνικό αυτό ξεσήκωμα, για το σκόπιμο αυτό διώξιμο, που τούκανε ο πατέρας του. Είχε χαμηλώσει τώρα το κεφάλι του, είχε παρατήσει το φρούτο του και χτυπούσε ελαφρά με τὰ δάχτυλά του το τραπέζι.

Καταλάβαινα πώς ήταν τρομερά ένκειυριαμένος. Και για να προλάβω τις συνέπειες της ξεάμφως του, τού είπα:

—Καλύτερα, Λεάνδρε, παιδί μου. Το ταξιδάκι αυτό θα σου κάνει καλό. Είχες ανάγκη άλλαγής άέρος τόν τελευταίο καιρό. Ο Λεάνδρος γύρισε και με κούταξε κατάπληκτος.

Μέ τον ίδιο τρόπο με κούτωσε κι' ο Άρτέμης. Μιλούσα σοβαρά:

Ευτυχώς ο Λεάνδρος μάντεψε ότι κάθε άλλο, παρά σοβαρολογούσα. Κατάλαβε το σκόπο μου. Και μου άπάντησε ήσυχα-ήσυχα:

—Ναί, μαμά, έχετε δίκιο. Θα μου κάμη καλό το ταξίδι αυτό.

Ο Άρτέμης δεν έλεγε λέξι. Μας κούτωσε μόνον με το ύπουλο βλέμμα του, το όποιο είχε επίμονα καρφωμένο άπάνω μας

Το ίδιο βρόδου δεν μπόρεσαμε να μιλήσουμε, δεν μπόρεσαμε ν' ανταλλάξουμε ούτε λέξι με το Λεάνδρο.

Ο Άρτέμης μάς επέβλεπε. Αναγκάστηκε λοιπόν ν' άποσυρθώ στην κρεβάτοκαμαρά μου άμέσως μετά το δείπνο.

Μά την άλλη μέρα το πρωί, περίμενα άνυπόμονα να φύγη ο Άρτέμης. Ήθελα να δω το Λεάνδρο, να τού μιλήσω...

Ο Άρτέμης, σαν να έμάντευε τη σκέψη μου, άργούσε να φύγη. Περίμενα άσφαλώς να φύγη ο Λεάνδρος πρώτα. Ο Λεάνδρος κατάλαβε τι συνέβαινε. Και για να μη δώση την παραμύθη ύποψια στον πατέρα του, με χαϊρέτησε, όπως πάντα, κι' έφυγε...

Αυτό περίμενε κι' ο Άρτέμης. Άμέσως, μόλις έφυγε ο Λεάνδρος, ξεπύρισε κι' αυτός βιαστικά-βιαστικά. Είχε άργησει πραγματικός πολύ.

Πριν φύγει ο Λεάνδρος, ο πατέρας του τόν ρώτησε:

—Θά πάς στο γραφείο;
—Ναί, άπάντησε ο Λεάνδρος, χωρίς να διστάση.

—Καλά, πήγαινε. Θα ρθώ κι' έγω ά μέσως. Θα σ' εύρω εκεί...

Ή τελευταία αυτή φράσις τού Άρτέμη έσήμανε: «Δέν θέλω να ξαναγυρίσης στο σπίτι, κατάλαβες;»

—Θά σάς περιμένο, ειπε αδιάφορα ο Λεάνδρος.

Ύστερα από αυτό, ένόμιζα πώς δεν θα μπορούσα να δω το Λεάνδρο, πριν άπ' το μεσημέρι. Και το μεσημέρι όμως ίσως να ρχόντουσαν σπίτι μαζί. Ήμιον βέβαιη ότι ο Άρτέμης θα έπέ-

θλεπε το Λεάνδρο, μέχρι της ήμέρας της άναχωρήσεώς του για τη Θεσσαλονίκη.

Μά γελάστηκα. Δεν είχαν περάσει ούτε δέκα λεπτά άπ' τη στιγμή πουύγυε ο Άρτέμης και ξανάκουσα άξαφνα την πόρτα κάτω ν' άνοιξη.

Ήταν ο Λεάνδρος! Άνέθηκε γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες και ειπε στην ύπνρέτρια που τόν κούταξε παράξενα:

—Φέρε μου το χαρτοφύλακά μου, λημονήσα το χαρτοφύλακά μου. Πού εινε; Κούταξε γρήγορα...

Ή ύπνρέτρια έτρεξε στο γραφείο. Την ίδια στιγμή πήκα μέσα έγω. Κούταξε το Λεάνδρο φοβισμένη και τού είπα σιγά:

—Γύρισε, Λεάνδρε;
—Ναί, μαμά, μου άπάντησε. δυνατά μιλώντας, ξέχασα το χαρτοφύλακά μου.

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ή ύπνρέτρια, κρατώντας το χαρτοφύλακα. Κατάλαβα ότι ο Λεάνδρος τόν είχε ξεχάσει σκοπίμως, για ν' ξαναγυρίση πίσω.

Πήρε τώρα το χαρτοφύλακα στα χέρια του, πέταξε το καπέλλο του σε μία πολυθρόνα, τόν άνοιξε κι' άρχισε να ψάχηνη δηθεν τὰ χαρτιά του.

Ή ύπνρέτρια έφυγε. Ο Λεάνδρος περίμενε λίγο, όσο ν' άπομακρυνθη, και κατόπιν μου ειπε γρήγορα-γρήγορα και σιγανά:

—Άγάπη μου, φοβάμαι! Κάτι συμβαίνει, κάποιος κίνδυνος μάς άπειλεί... Αυτό το εαφνικό ταξίδι δεν μου άρσει καθόλου... Πρέπει να λάθουμε τὰ μέτρα μας...

—Έχεις δίκιο, ψιθύρισα. Κι' έγω είμαι πολύ άνήσυχη. Μά δεν εινε κατάλληλη ή στιγμή αυτή, Λεάνδρε, για να μιλήσουμε. Πρέπει να φύγη, παιδί μου. Μπορεί να ξαναγυρίση άξαφνα ο πατέρας σου. Σ' έκειψο τί θα φαντασθη άν δεν σε βρη στο γραφείο...

—Ναί, πρέπει να φύγω, ειπε ο Λεάνδρος, κλείνοντας το χαρτοφύλακά του, κι' αφήνοντάς τον πάνω στο τραπέζι. Ο πατέρας μου εινε γεμάτος ύπεψιες. Ψάξοσο πρέπει να μιλήσουμε, Φλώρα. Πρέπει... Γι' αυτό γύρισα πίσω. Παραφύλαγα στην γωνιά του δρόμου όσο να φύγη. Δεν ξερετε πόσο είμαι άνήσυχος. Θ' άναγκασθώ να μη δεχτώ να ταξιδέψω.

Είχα καθήσει σ' ένα χαμηλό κάθισμα και τόν άκουγα με προσοχή, έχοντας ουχρόνως το νου μου στην πόρτα.

Ήμιον πολύ ταραχημένη κι' άνήσυχη. —Θά λάθουμε τὰ μέτρα μας, μην άνησυχής, ειπα στο Λεάνδρο. Τώρα όμως φύγε, φύγε, παιδί μου, σε ίκετεύω...

—Αν δεν μπόρεσω να ρθώ το μεσημέρι ναρτίτερα, θα ξεκλεφτώ και θάρθω μόλις βραδείάσει, μου ειπε ο Λεάνδρος, φορώντας το καπέλλο του και παίρνοντας το χαρτοφύλακά του.

—Ναί, παιδί μου, θα σε περιμένο. Πρό πάντων όμως φρόνιμος, Λεάνδρε. Έχουμε να κάνουμε με τόν ίδιο σατανά, ένσαρκωμένο στον πατέρα σου. Σου ζητώ συγγνώμη που μιλώ έτσι, μά αυτή εινε δυστυχώς ή άλληθια.

Ο Λεάνδρος μου φίλησε το χέρι κι' έφυγε.

—Θά πάρω ένα ταξί, μου ειπε, και θα φτάσω στο γραφείο πριν άπ' τόν πατέρα. Αυτός συνηθίζει να πηγαίνει με το τραμί. Ήταν πάντα πολύ φιλάργυρος...

Είχα καθήσει σ' ένα χαμηλό κάθισμα και τόν άκουγα

"Όταν έμεινα μόνη, έκανα ένα γύρο στο σπίτι, για να δω πού βρισκόταν η ύπηρεσία. Φοβόμουν μήπως μάς κατασκοπεύουν. Ο "Αρτέμις είχε ικανός για όλα. Μά, όχι. Η υπηρέτρια, ή καμαριέρα κι' η μαγειρίσα βρισκόντουσαν στην κουζίνα.

Γιά να περάσω ή ώρα μου κατόπι κάθισα κοντά στο παράθυρο κι' άρχισα να κεντώ. Είχα ζητήσει από τη μητέρα μου και μου είχε φέρει ένα παλτό, μιστελειωμένο εργόχειρο, για να άσχολοζάμαι μ' αυτό και να ξεχάσω.

Δέν με χωρούσε ωστόσο ο τόπος. Χίλιες δυό σκέψεις, ή μία πιο βασανιστική από την άλλη, στριφογύριζαν στο μυαλό μου. Γό άπρόοπτο ταξίδι του Λεάνδρου! Έκανε νό ύποπτεύομαι ένα σωρό πράγματα...

"Αν ο Λεάνδρος έφευγε, δέν θα ήμουν καθόλου άσφαλισμένο ή μέσα σ' αυτό τό σπίτι!...

Ναι, δ' "Αρτέμις ήταν ικανός για όλα. "Επιρπε ν' αναβληθ ή το ταξίδι αυτό. "Αλλά πώς;

Τό πράγμα δέν ήταν καθόλου εύκολο. "Αν ο Λεάνδρος έφερνε και την παρακίτη αντίρρηση, δ' "Αρτέμις θα ζύμωνα, θα έξαγειρώνονταν, θα μάς ύποψιάζονταν πίο πολύ. Γιατί—και είμαι βέβαιη γι' αυτό—κάποια ύποψια, κάποια τρομερή ύποψια έχει εισχωρήσει στην ψυχή του...

Θά συμβουλεύω λοιπόν τό Λεάνδρου να μην άρνηθ ή.

Κι' εγώ; "Εγώ θα βρω μία άλλη λύση. Νά... Θά καλέσω κοντά μου τη μητέρα μου, ζσον καιρό θα λείπη ο Λεάνδρος. Δέν μπορεί να μου τό άρνηθ ή αυτό δ' "Αρτέμις.

Διαφορετικά... Διαφορετικά, μου είνε έντελώς άδύνατον να μείνω όλονόμωχη μαζί του. "Όσο κι' αν τών ύσασαρεστήτη αυτό, δέν θα διάταξω να τού τό πώ... "Εκάλεσα έντομεταξύ την καμαριέρα.

"Ήθελα να ρωτήσω και να μάθω μερικά πράγματα.

—Σας έπρε τίποτε ζ κύριος για τό ταξίδι του Λεάνδρου; τη ρώτησα.

—"Όχι, κυρία, μου άπάντησε.

—Λοιπόν, ο κ. Λεάνδρος πρόκειται να φύγη, για λίγες ήμέρες, για τη Θεσσαλονίκη. Φροντίστε να τόν έτοιμάσετε...

—Μάλιστα, κυρία.

—"Ετοιμάστε του ότι θα τού χορσαίτη άκριβώς. "Όχι περιττά πράγματα. "Ότι τού έτοιμάζετε όταν ταξιδεύει...

"Η καμαριέρα σιωπούσε.

—Τί τού τοιμάζετε όταν φεύγει για ταξίδι; άναγκάστηκα να τήν ρωτήσω.

—"Ο κ. Λεάνδρος δέν ξανάχει ταξιδεύσει, κυρία, μου άπάντησε.

—Ναι; Είσαστε βέβαιη;

—"Απολύτως βέβαιη, κυρία.

—Πολύ καλά... Θά σάς πώ έ-

γώ τότε τί θα κάμπετε.

"Η καμαριέρα έφυγε.

Ξανάμεινα μόνη με τίς σκέψεις μου.

Λοιπόν, αυτό είνε!

"Ο Λεάνδρος στέλνεται σκοπίμως στη Θεσσαλονίκη, άπομακρύνεται σκοπίμως από τήν "Αθήνα. Ποτέ άλλοτε δέν τού ανάθεσε ο πατέρας τού τέτοια ταξίδια.

Πρέπει συνεπώς να λάβω τό μέτρα μου, πρέπει να είδοποιήσω τη μητέρα μου. Θά τής μιλήσω καθαρά για τούς κινδύνους τού με άπειλεύω. Και θα με καταλάβ ή, θα με νοιώση, είμαι βέβαιη γι' αυτό...

(Πρόχειρες σημειώσεις τού "Αρτέμι, χωρίς ημερομηνία, σ' ένα μικρό σημειωματάρι.)

"Τό σχέδιό μου είνε σ' αλήθεια διαβολικό. Αυτή τη φορά δέν θα μου γλυτώσης, μικρή άλεπού, μικρή ψευτοπαναγία!

"Όλα πηγαίνουν καλά.

"Ο Λεάνδρος δέν τόλμησε να μου φέρη αντίρρησης. Δέχτηκε τόν κερανό κατακέφαλα κι' άπόμεινε έμβρόντητος.

Μά ούτε κι' εκείνη τόλμησε να φέρη αντίρρηση, όταν είπα σ' αυτό γινό μου πώς πρέπει να πάη ταξίδι.

"Αντιρρήσεις!...

Αυτό δά μου έλεψε...

Κι' έτσι τό έδαφος μου μένει έλευθερο, για να δράσω. Κα-

τάρτισα τό σχέδιό μου με τάξι και γνώση, σάν καλός μάστορας. Σέ κάτ, τέτοια, δέν μου βγαίνει κανείς, είμαι άθάστος...

"Α, π'όσο είμαι ικανοποιημένος, πόσο έλαφρσα είνε ή καρδιά μου!

Μόλις φύγει ο Λεάνδρος, δέν πάρω την αξίότιμη συζύγου μου και θα πάμε να μείνουμε, λίγες μέρες, στην έπαυλή μου, όπου είχαμε έγκαταστήθ ή άμέσως μετά τό γάμο μας, κι' όπου με πέτισε τ'όσο πικρίες, όπου μ' έξευτέλισε...

Θά μου άρνηθ ή;

Χι... "Όχι δά... όχι δά... Δέν τό πιστεύω...

Θά μ' άκολουθήση θέλοντας και μη. "Αντιρρήσεις δέν θα δέχτώ. Κι' έτσι θα βρεθώ με μακρύτερα απ' τόν άλλο κόσμο, έντελώς άπομονωμένο. Θά βρεθώ ολομόναχος μαζί της. Θά δω και τη γρηά καμαριέρα και θα έγκαταστήσω μία υπηρέτρια τής έμπιστοσύνης μου.

Κι' όταν γίνουν όλα αυτά, τό πρώτο βράδυ άμέσως, θα έξηγηθώ με όριστικά, τελειωτικά. Ναι, τελειωτικά.

"Α, μικρούλε ύποκριτριά, δέν θα ήσχη πάλιν κοντά σου τό Λεάνδρου, για ν' άγρυπνη άπαύσω σου. Θά βρεθ ή στην άπόλυτη έξουσία μου. Θά τή πληρώσης όλα διά μιά...

"Εκεί, μέσα στην έρημη έπαυλή, θα σέ κάνω να κλάψης πικρά, θα σέ κάνω να σωθ ής κάτω και να μου ζήτησης έλεος. Θά σέ συντρίψω άναμεσα σ'τά χέρια μου!

Κι' έπειτα... "Επειτα μου είνε άδιάφορο τί θα γίνη. "Ας με κλείσουν στη φυλακή. "Ας με κρεμάσουν...

"Αλλά τί λέω; Γιατί θα με καταδικάσουν; Γιατί να με φυλακίσουν; Δέν έχει λοιπόν δικαιώματα ένας σύζυγος άπένασι τής συζύγου τού; Δέν είμαι ο κύριός της δ' άπόλυτος;

Αυτή ή έκκρεμότης, αυτή ή γελοία κατάσταση πρέπει να τερματισθ ή. "Η είμαι ο άνδρος τής γυναίκας μου ή δέν είμαι...

Διψώ, διψώ σάν κολασμένος εκδικησι.

"Εκδικησι σκληρή, απάναρωπη.

Τις ήμέρες τής άπουσίας τού Λεάνδρου πρέπει να κανονισθ ή τό ζήτημα τών συζυγικών μου σχέσεων. Νοιώθω πώς τίποτε πεία δέν με δεομείει. "Όχι, δέν αγαπώ πεία τήν κόρη αυτή, που με είχε τόσο γοητσει έδώ και λίγον καιρό. Τώρα τήν μισώ. "Α, πώς τήν μισώ!...

Τήν μισώ θανάσιμα. Και συγχρόνως τήν ποθώ, όσο δέν μπορεί να φανταστή κανείς. Τό μίσος κι' ο πόθος μου είνε άκατασκευμένα μέσα μου, μέσα στην ψυχή μου, σ'τό αίμα μου. Με κείνη ή φλόγα τού μίσους.

Κι' ο πυρετός τής έπιθυμίας...

"Α, Φλώρα, Φλώρα, περφήνη κι' άκατάδεχτη, ήρθε ή στιγμή να δής τί αξίζω! Είσαι ή πρώτη γυναίκα, που τόλμησε να παίξη μαζί μου, να παίξη με τήν καρδιά μου, με τη λαχτάρα μου τήν έρωτική... Και γι' αυτό θα σέ τιμωρήσω σκληρά, χωρίς να σέ λυπηθώ, χωρίς κανένα οίκτο.

Θάπουν όπως τά λόγια. Δέν έξέρω μάλιστα τί μ' έπιασε και γράφω έδώ τις σκέψεις μου αυτές. Γιατί τό κάνω αυτό; Τί μ' έχει πιάσει; Είνε ο μεγάλος μου καύσός μου ξεχειλίσις; Είνε ή όργη που κοιλάζει μέσα μου; Είνε τό μίσος που ξεβουβαίνει έτσι; Ναι, αυτό είνε! Διαφορετικά θα έσκαζα, θα πέθαναν από τό κακό μου...

Κι' όλ' αυτό έξ αίτίας σου, μικρή, κομψή έχιδνα.

"Εξ αίτίας σου...

"Αλλά νά, ή μέρα τής πληρωμής πλησιάζει. Και θα πληρώσης άκριβιά τή φορά αυτή. Θά πληρώσης με τήν άγνότητά σου, τόν έξευτελισμό σου, τό σάμα σου, που δέν τό χάρηκα ως τώρα...

Θά τό πληρώσης!... Θά μου τό πληρώσης!...

("Ακολουθεί)

Σηκώθηκα πολύ πρωί, κι' άφου έτσι τό γάλο μου...